

À XINA.—ECOS DE LA GUERRA

Destacament de tropes imperials xines, en los alrededores de Pekin.

sentació dramàtica, contribuirán a donar al artístich espectacle gran relleu y animació.»

Lo més bonich es qu' en Llorens Perosi, per ser capellá no pot presentarse en un teatro... y ell que sí, consent en transformar en teatro una antiga iglesia de Milán.

S' ha de confessar que cada día s' entenen menos certs escrúpuls.

Parlant de las Arenas de Barcelona, deya un volterriá:

—Quan vaig veure que 'ls capellans la benehian, ja vaig dirho: ¡Ay que n' anirà de malament aquesta plassa!

Ha comensat a circular una nova serie de bitllets del Banc d' Espanya, de import 25 pessetas, els quals tenen el revers de color vermell.

Un color realment ben apropiat.

Perque qualsevol dirá, al veure 'ls, que 's donan vergonya de circular.

Els *boxers* xinos avuy están de moda. Podrán ser tatxats de salvatjes é inhumans, per no deixar a un sol extranger ab el cap sobre las espatllas; pero no se 'ls podrá negar una qualitat: la de ser poetas.

Tant ho son, que fins han escrit el seu manifest en vers.

L' acabo de llegir en un periódich extranger, y no puch resistir a la tentació de traduirlo (en prosa, per supuesto, porque jo no soch *boxer*).

Diu aixís:

«Els deus auxilián als *boxers*, patriótic cos armoniós que llurarán a la Xina del jou extranger. Perque 'ls diables extrangers pretorban la serenitat del imperi del Mitj. Ens volen fer renegar de la nostra religió. Aquests homes extrangers violan sas obligacions; sas donas els hí son infidels. Els diables extrangers no son fills de la humanitat, y si ho dupteu, examineu los atentament.

»Tenen els ulls en linea recta com els dimonis; el color de las ninas es blau, com reflectint las flamas del infern. Si la pluja no cau sobre la terra xina que s' está ressecant, es perque las iglesias dels freres diabólics han provocat la maledicció dels deus sobre nosaltres. El cel ens desprecia perque no sabem defensarnos. Els genis están irritats y baixarán de las montanyas a defensar la bona doctrina. Al foch els llibres dels missioners, al foch els missioners mateixos. Encenguem els encensaris, llansant sobre las brasas gotas de sanch europea.

»Els genis baixarán de las montanyas y 'ns ensenyarán els exercicis atlétichs. Quan l' estrategia y la táctica militar estigan extesas entre nosaltres, dominarém y serém amos de la nostra terra y llensarém als que volen despossehirnos d' ella. Destruhiu las vías férreas, els pals telegráfichs, els barcos. Quan ho haguen fet, Fransa, la gran Fransa sentirá fret al cor, y 'ls inglesos y 'ls russos s' allunyarán. Aplastém als pobles extrangers de totas las nacions, y vulga Deu que 'l suprem imperi de la dinastia del

Gran Ching gosi sempre de una gran prosperitat.»

Aixís cantan els verdums xinos, demostrant al mateix temps que qui pert lo séu, pert el seny.

Espanya a París.

Assegura qui ho ha vist qu' en el Palau «Armadas de mar y terra», Espanya hi té las següent andróminas:

Dos bastóns d'estoch, unas quantas agullas de corbata, algunas misteras y punys de bastó de ferro y dos rossos ab els galóns de tinent coronel.

En la secció de Cassa y Pesca, ¿qué dirian que hi tenim?

À XINA

L'EMPERATRIU MARE

Lo que ab la ma dreta fa
ho destá ab l' esquerra:
té una cara per la pau
y una per la guerra.

(De una revista extranjera)

Un sol objecte: un cap de toro dissecat.

Grans han sigut las desgracias que hem sufert en aquests últims temps; pero aixís y tot no hi haurá visitant de l' Exposició que no 'ns enveji, dihent:

—Espanya es un poble molt de la brometa.

Els manobres s' han declarat en *huelga*, demanant un petit augment en el migrat jornal que percibeixen.

Ben merescut se 'l tenen si 's considera qu' en l' art de la construcció son els que treballan més de cap.

Trajinant gavetas de morter.

En un café.

Un consumidor, en el moment de sortir busca 'l barret y no 'l troba. Per últim, cansat de mirar per tot arreu, crida al mossó y li pregunta pel barret.

—No sé que li diga—respon el mossó de mal humor.—Vosté sabrá ahont se 'l ha deixat... lo qu' es jo no me li menjat pas.

—¡Qui sab!...—refunfunyá 'l client—no tindria res d' extraordinari... era de *palla*.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.* XARADA I.—*Ca-mi-na-da*.
- 2.* Id. II.—*Pa-lla-ssó*.
- 3.* MUDANSA.—*Mancla — Manila — Manola*.
- 4.* INTRÍNGULIS.—*Figueroles*.
- 5.* TRENCA - CLOSCAS. — *Llas que no ciga*.
- 6.* GEROGLÍFICH.—*Lo que surt de dins surt á fora*.

TRENCA-CAPS

XARADAS D' ISTIU

I

DINTRE L' AYGUA

—Ay mamá: que está fredda, no m' hi flico.

—Vaja, dona, no sigas romancera; aixó es al comensar.

—¡Uy qu' es gelada!

—Mira la Merceneta, com neda tota sola.

—Be, be, aguántim.

—Agáfat *cinch* la corda.

—Pro ¡y si 's trenca!

—Y que n' ets de poruga, Verge santa, sembla estrany que tu sigas filla meva; tinguessis de trobarhi aquí en Paquito, jo crech que hi entrarias ben depressa.

—No se 'n *quart-tres* mamá y deixis de bromas que aquí la cosa es seria.

—Veurás, donam la má.

—Esperis, esperis,

que aquí trobo una pedra.

—Ara segueix me

y acluca 'ls ulls.

—Ay, no ho vull pas *segona*

que me *total*: ¡ay, ay! que está fresqueta.

—¡Veus, donat aguántat fort ara á la corda y aixeca 'ls peus y tirals endarrera;